INDIAN JOURNAL OF MALAYALAM LANGUAGE RESEARCH STUDIES (സംസ്കൃതി)
(Open Access, Double-Blind Peer Reviewed Journal)
ISSN Online: 3108-1924 ISSN Print: 3139-4558
EDUSCHOOL ACADEMIC RESEARCH & PUBLISHERS

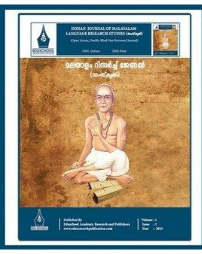

കേരളത്തിലെ ആദിവാസി സാഹിത്യം: ശബ്ദവും പ്രതിനിധാനവും

Helan M

Assistant Professor, Department of Malayalam, St.Xaviers College (Autonomous), Aluva, India.

Article information

Received: 2nd April 2026
Received in revised form: 11th May 2026
Accepted: 21st June 2026
Available online: 28th July 2026

Volume: 2
Issue: 3
DOI: https://doi.org/10.63090/IJMLRS/3108.1924.0027

Abstract

The literary tradition of the tribal communities of Kerala is one of the most neglected areas in the history of Indian literature. This paper examines in detail the evolution of the tribal voice from oral tradition to modern written literature, the representation of tribals in mainstream Malayalam literature, the contributions of contemporary tribal writers, and the importance of tribal language preservation. The writings of tribal writers like Narayan and Dhanapalan are specifically analyzed. The aim of this study is to historically and socially evaluate the development of tribal literature from the colonial period to the present.

സാരാംശം

കേരളത്തിലെ ആദിവാസി സമൂഹങ്ങളുടെ സാഹിത്യപാരമ്പര്യം ഇന്ത്യൻ സാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും അവഗണിക്കപ്പെട്ട മേഖലകളിലൊന്നാണ്. വാമൊഴി പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്ന് ആധുനിക രചനാസാഹിത്യത്തിലേക്കുള്ള ആദിവാസി ശബ്ദത്തിന്റെ പരിണാമം, മുഖ്യധാരാ മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ ആദിവാസികളുടെ പ്രതിനിധാനം, സമകാലിക ആദിവാസി എഴുത്തുകാരുടെ സംഭാവനകൾ, ആദിവാസി ഭാഷാസംരക്ഷണത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം എന്നിവ ഈ പ്രബന്ധം വിശദമായി പരിശോധിക്കുന്നു. നരയൻ, ധനപാലൻ തുടങ്ങിയ ആദിവാസി എഴുത്തുകാരുടെ രചനകൾ പ്രത്യേകമായി വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. കൊളോണിയൽ കാലഘട്ടം മുതൽ ഇന്നുവരെയുള്ള ആദിവാസി സാഹിത്യത്തിന്റെ വികാസപരിണാമങ്ങളെ ചരിത്രപരമായും സാമൂഹികമായും വിലയിരുത്തുകയാണ് ഈ പഠനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം.

പ്രധാന വാക്കുകൾ:- ആദിവാസി സാഹിത്യം, വാമൊഴി പാരമ്പര്യം, പ്രതിനിധാനം, ഭാഷാസംരക്ഷണം, കേരള ആദിവാസികൾ, സമകാലിക ആദിവാസി എഴുത്തുകാർ.

ആമുഖം

കേരളം സാമൂഹിക-സാംസ്കാരിക മേഖലയിൽ ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും പുരോഗമനപരമായ സംസ്ഥാനങ്ങളിലൊന്നായി അംഗീകരിക്കപ്പെടുമ്പോഴും, അതിന്റെ ആദിവാസി ജനവിഭാഗങ്ങൾ ചരിത്രപരമായി അരികുവൽക്കരണത്തിന് വിധേയരായിട്ടുണ്ട്. കേരളത്തിലെ മൊത്തം ജനസംഖ്യയുടെ ഏകദേശം 1.5 ശതമാനം വരുന്ന ആദിവാസി സമുദായങ്ങൾ പണിയർ, കുറിച്യർ, മുതുവാൻ, കാട്ടുനായ്ക്കർ, അടിയർ, ഊരാളി, മലയരയർ, കുറുമ്പർ തുടങ്ങി 36-ലധികം വിഭാഗങ്ങൾ സമ്പന്നമായ വാമൊഴി സാഹിത്യപാരമ്പര്യം കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നവരാണ്.[1]

ആദിവാസി സാഹിത്യം എന്ന സങ്കൽപ്പം ഇന്ത്യൻ സാഹിത്യവിമർശനത്തിൽ താരതമ്യേന പുതിയ ഒന്നാണ്. ദലിത് സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉദയത്തിനു ശേഷം, പ്രത്യേകിച്ച് ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാന ദശകങ്ങളിൽ, ആദിവാസി എഴുത്ത് ഒരു പ്രത്യേക സാഹിത്യരൂപമായി അംഗീകരിക്കപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. എന്നാൽ ഈ അംഗീകാരം ഇപ്പോഴും പരിമിതമാണ്. കെ. സത്യനാരായണയും സൂസി താരുവും ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നതുപോലെ, ഇന്ത്യൻ സാഹിത്യത്തിന്റെ മുഖ്യധാരയിൽ ആദിവാസി ശബ്ദങ്ങൾ ദൃശ്യമാകുന്നത് വളരെ അപൂർവമാണ്.[2]

കേരളത്തിന്റെ സന്ദർഭത്തിൽ, ആദിവാസി സാഹിത്യത്തിന്റെ പഠനം കൂടുതൽ സങ്കീർണമാണ്. 'കേരള മോഡൽ' എന്ന വികസന മാതൃക ഉയർന്ന സാക്ഷരതയും ആരോഗ്യസൂചകങ്ങളും അവകാശപ്പെടുമ്പോഴും, ആദിവാസി സമൂഹങ്ങൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും ആരോഗ്യത്തിലും ജീവിതനിലവാരത്തിലും ഗണ്യമായി പിന്നിലാണ്. റോബിൻ ജെഫ്രി തന്റെ കേരള പഠനത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നതുപോലെ, കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹിക വികസനം എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളിലേക്കും തുല്യമായി എത്തിയിട്ടില്ല.[3]

ഈ പഠനം കേരളത്തിലെ ആദിവാസി സാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രപരമായ വികാസം, വാമൊഴി പാരമ്പര്യങ്ങൾ, ആദ്യകാല രചനാസാഹിത്യം, സമകാലിക ആദിവാസി എഴുത്തുകാരുടെ സംഭാവനകൾ, മുഖ്യധാരാ സാഹിത്യത്തിലെ ആദിവാസി പ്രതിനിധാനം, ഭാഷാസംരക്ഷണം എന്നീ വിഷയങ്ങൾ വിശദമായി പരിശോധിക്കുന്നു. ചരിത്രപരമായ വിശകലനവും സാഹിത്യവിമർശനവും സമന്വയിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, ആദിവാസി സാഹിത്യത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയ-സാമൂഹിക മാനങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കാനാണ് ഈ പ്രബന്ധം ശ്രമിക്കുന്നത്.

കേരളത്തിലെ ആദിവാസി സമുദായങ്ങൾ: ഒരു ചരിത്രാവലോകനം

കേരളത്തിലെ ആദിവാസി സമുദായങ്ങളുടെ ചരിത്രം ഈ ഭൂപ്രദേശത്തിന്റെ ചരിത്രത്തോളം പഴക്കമുള്ളതാണ്. പശ്ചിമഘട്ട മലനിരകളിലും വനപ്രദേശങ്ങളിലും ആയിരക്കണക്കിന് വർഷങ്ങളായി ജീവിക്കുന്ന ഈ സമുദായങ്ങൾ കേരളത്തിന്റെ ആദിമ നിവാസികളാണ്. വയനാട്, ഇടുക്കി, പാലക്കാട്, കാസർഗോഡ് തുടങ്ങിയ ജില്ലകളിൽ ഇവരുടെ സാന്നിധ്യം കൂടുതലാണ്. ഓരോ ആദിവാസി സമുദായത്തിനും അതിന്റേതായ ഭാഷ, സംസ്കാരം, ആചാരങ്ങൾ, വിശ്വാസങ്ങൾ, ഭരണസംവിധാനം എന്നിവയുണ്ട്.[4]

കൊളോണിയൽ കാലഘട്ടത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണകൂടം നടപ്പാക്കിയ വനനിയമങ്ങളും ഭൂനിയമങ്ങളും ആദിവാസി സമൂഹങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെ അടിസ്ഥാനപരമായി മാറ്റിമറിച്ചു. പരമ്പരാഗതമായി വനവിഭവങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരുന്ന ആദിവാസികൾ പെട്ടെന്ന് 'കുടിയേറ്റക്കാരാ'യി മാറ്റപ്പെട്ടു. സനൽ മോഹൻ തന്റെ ഗവേഷണത്തിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നതുപോലെ, കൊളോണിയൽ ആധുനികതയുടെ ഒരു പ്രധാന പ്രത്യാഘാതം കീഴാള സമൂഹങ്ങളുടെ ദലിതരുടെയും ആദിവാസികളുടെയും പരമ്പരാഗത ജീവിതരീതികളുടെ തകർച്ചയായിരുന്നു.[5]

സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര ഇന്ത്യയിൽ, ഭരണഘടനയുടെ അഞ്ചാം പട്ടികയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി ആദിവാസികൾക്ക് പ്രത്യേക സംരക്ഷണം നൽകിയെങ്കിലും, പ്രായോഗിക തലത്തിൽ ഈ സംരക്ഷണം പലപ്പോഴും അപര്യാപ്തമായിരുന്നു. കേരളത്തിൽ ഭൂപരിഷ്കരണ നിയമങ്ങൾ നടപ്പാക്കിയപ്പോൾ, ആദിവാസികളുടെ ഭൂമി കുടിയേറ്റക്കാരുടെ കൈകളിലെത്തുന്ന സാഹചര്യമുണ്ടായി. 1975-ലെ കേരള ഷെഡ്യൂൾഡ് ട്രൈബ്സ് (ഭൂമി അന്യാധീനപ്പെടുത്തൽ നിരോധനം) ആക്ട് പോലുള്ള നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും, ഭൂമി അന്യാധീനപ്പെടുത്തൽ തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.[6]

2001-ലെ മുത്തങ്ങ സമരം കേരളത്തിലെ ആദിവാസി ഭൂമി പ്രശ്നത്തിന്റെ തീവ്രത ദേശീയ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവന്നു. സി.കെ. ജാനുവിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന ഈ സമരം ആദിവാസികളുടെ ഭൂമിക്കുവേണ്ടിയുള്ള അവകാശപ്പോരാട്ടത്തിന്റെ പ്രതീകമായി മാറി. ഈ സംഭവം ആദിവാസി സാഹിത്യത്തിലും കലയിലും ശക്തമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തി. രാഷ്ട്രീയ ബോധത്തിന്റെ ഉണർവ് സാഹിത്യ സൃഷ്ടിയിലേക്കും വ്യാപിച്ചു, ഇത് ഒരു പുതിയ തലമുറ ആദിവാസി എഴുത്തുകാരുടെ ഉദയത്തിന് വഴിയൊരുക്കി.

വാമൊഴി സാഹിത്യ പാരമ്പര്യങ്ങൾ

കേരളത്തിലെ ആദിവാസി സമുദായങ്ങളുടെ സാഹിത്യ പാരമ്പര്യം പ്രധാമായും വാമൊഴിയിലാണ് നിലനിൽക്കുന്നത്. ഓരോ ആദിവാസി വിഭാഗത്തിനും അതിന്റേതായ പാട്ടുകൾ, കഥകൾ, ഐതിഹ്യങ്ങൾ, മന്ത്രങ്ങൾ, പഴമൊഴികൾ, കടങ്കഥകൾ എന്നിവയുണ്ട്. ഈ

വാമൊഴി സാഹിത്യരൂപങ്ങൾ തലമുറകളായി കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ടുവരുന്നു. കുറിച്യരുടെ 'വട്ടപ്പാട്ട്', പണിയരുടെ 'ഗദ്ദിക', കാട്ടുനായ്ക്കരുടെ 'നാടോടിക്കഥകൾ', മുതുവാന്മാരുടെ 'മലമ്പാട്ട്' എന്നിവ ഇതിന്റെ ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.[7]

ആദിവാസി വാമൊഴി സാഹിത്യത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട സവിശേഷത അതിന്റെ സാമൂഹിക പ്രവർത്തനമാണ്. ഈ പാട്ടുകളും കഥകളും വെറും വിനോദോപാധിയല്ല, മറിച്ച് സമൂഹത്തിന്റെ ചരിത്രം, മൂല്യങ്ങൾ, അറിവ്, ഔഷധവിജ്ഞാനം, കൃഷിരീതികൾ, പ്രകൃതിയോടുള്ള ബന്ധം എന്നിവ കൈമാറുന്നതിനുള്ള ഉപാധികളാണ്. ഉദാഹരണത്തിന്, മുതുവാന്മാരുടെ പാട്ടുകളിൽ വനസസ്യങ്ങളുടെയും ഔഷധസസ്യങ്ങളുടെയും വിശദമായ വിവരണങ്ങൾ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. കുറിച്യരുടെ വട്ടപ്പാട്ടുകളിൽ അവരുടെ പഴയ നാട്ടുരാജ്യങ്ങളുടെ ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ആദിവാസി വാമൊഴി പാരമ്പര്യത്തിൽ ആചാരപരമായ പാട്ടുകൾക്ക് പ്രത്യേക സ്ഥാനമുണ്ട്. വിവാഹം, മരണം, വിളവെടുപ്പ്, ഉത്സവങ്ങൾ, ചികിത്സ എന്നീ ഓരോ സന്ദർഭത്തിനും പ്രത്യേക പാട്ടുകളുണ്ട്. പണിയരുടെ 'ഗദ്ദിക' അനുഷ്ഠാനത്തിൽ പാടുന്ന പാട്ടുകൾ ഒരു തരം ഉച്ചാടന-ചികിത്സാ രൂപമാണ്. ഇതിൽ രോഗിയുടെ ശരീരത്തിൽ നിന്ന് 'ദുഷ്ടശക്തി'കളെ അകറ്റുന്നതിനുള്ള മന്ത്രോച്ചാരണങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഈ അനുഷ്ഠാന പാട്ടുകൾ ആദിവാസി സമുദായങ്ങളുടെ ലോകവീക്ഷണത്തെയും പ്രകൃതിയോടുള്ള ബന്ധത്തെയും ആഴത്തിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു.[8]

ആദിവാസി വാമൊഴി സാഹിത്യത്തിന്റെ ശേഖരണവും രേഖപ്പെടുത്തലും ഒരു പ്രധാന അക്കാദമിക പ്രശ്നമാണ്. കൊളോണിയൽ കാലഘട്ടത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷ് നരവംശശാസ്ത്രജ്ഞർ ചില ആദിവാസി ഐതിഹ്യങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തിയെങ്കിലും, അവ പലപ്പോഴും കൊളോണിയൽ വീക്ഷണകോണിലൂടെ വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടവയായിരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരം കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടും ഫോക്‌ലോർ അക്കാദമിയും ചില ശേഖരണ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തിയെങ്കിലും, ഇതൊരു ബൃഹത്തായ ശ്രമമാവുകയും ആദിവാസി സമൂഹങ്ങളുടെ സഹകരണത്തോടെ നടക്കേണ്ടതുമാണ്.

ആദ്യകാല ആദിവാസി രചനാ സാഹിത്യം

കേരളത്തിലെ ആദിവാസി സമുദായങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ആദ്യകാല രചനാ സാഹിത്യം ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ രണ്ടാം പകുതിയിൽ മാത്രമാണ് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. ഇതിന് നിരവധി കാരണങ്ങളുണ്ട്. ആദിവാസി സമൂഹങ്ങളിൽ സാക്ഷരതാ നിരക്ക് വളരെ കുറവായിരുന്നു. അവരുടെ ഭാഷകൾക്ക് ലിപിയില്ലായിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ പ്രവേശനം ലഭിക്കാനുള്ള അവസരങ്ങൾ പരിമിതമായിരുന്നു. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ, ആദിവാസി സാഹിത്യത്തിന്റെ രചനാരൂപത്തിലേക്കുള്ള പരിണാമം ഒരു ദീർഘകാല പ്രക്രിയയായിരുന്നു.[9]

1970-കളിലും 1980-കളിലും കേരളത്തിലെ ആദിവാസി മേഖലകളിൽ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ശക്തിപ്പെട്ടതോടെ, ഒരു ചെറിയ ആദിവാസി വിദ്യാസമ്പന്ന വിഭാഗം ഉയർന്നുവന്നു. ഈ വിഭാഗത്തിൽ നിന്നുള്ള ചിലർ എഴുത്തിലേക്ക് തിരിഞ്ഞു. ആദ്യകാല ആദിവാസി രചനകൾ പ്രധാനമായും ആത്മകഥാപരമായ സ്വഭാവമുള്ളവയായിരുന്നു. സ്വന്തം അനുഭവങ്ങൾ, സമുദായത്തിന്റെ ജീവിതം, അനുഭവിക്കുന്ന വിവേചനങ്ങൾ, വനാവകാശ നിഷേധം എന്നിവ ഈ രചനകളുടെ പ്രധാന വിഷയങ്ങളായിരുന്നു.

ആദ്യകാല ആദിവാസി രചനകളിൽ ചില പ്രധാന വെല്ലുവിളികൾ പ്രകടമായിരുന്നു. ആദിവാസി ഭാഷകളിൽ നിന്ന് മലയാളത്തിലേക്കുള്ള ഭാഷാന്തരം ഒരു പ്രധാന പ്രശ്നമായിരുന്നു. ആദിവാസി ലോകവീക്ഷണത്തെ മലയാള ഭാഷയിൽ വിശ്വസ്തമായി ആവിഷ്കരിക്കുക എന്നത് എളുപ്പമല്ല. പ്രകൃതിയുമായുള്ള ആദിവാസികളുടെ അടുത്ത ബന്ധം, അവരുടെ ആത്മീയത, സാമൂഹിക ഘടന എന്നിവയ്ക്ക് മലയാളത്തിൽ കൃത്യമായ പദാവലി കണ്ടെത്തുക എന്നതും ഒരു വെല്ലുവിളിയായിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, ഈ ആദ്യകാല രചനകൾ പിന്നീടുള്ള ആദിവാസി സാഹിത്യ വികാസത്തിന് അടിത്തറ പാകി.

സമകാലിക ആദിവാസി എഴുത്തുകാർ: നരയനും ധനപാലനും

കേരളത്തിലെ സമകാലിക ആദിവാസി സാഹിത്യത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട പ്രതിനിധികളായ നരയനും ധനപാലനും ആദിവാസി സാഹിത്യത്തിന്റെ സ്വഭാവം, ശൈലി, ഉള്ളടക്കം എന്നിവയിൽ കാര്യമായ മാറ്റങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നവരാണ്. ഈ എഴുത്തുകാർ തങ്ങളുടെ സമുദായങ്ങളുടെ ശബ്ദം നേരിട്ട് അവതരിപ്പിക്കുന്ന ശൈലി സ്വീകരിച്ചു. മുഖ്യധാരാ

സാഹിത്യത്തിന്റെ ഭാഷയിലും ഘടനയിലും എഴുതുന്നതിനു പകരം, ആദിവാസി ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ അസംസ്കൃത ശക്തി നിലനിർത്തുന്ന ഒരു രചനാശൈലി അവർ വികസിപ്പിച്ചെടുത്തു.[10]

നരയന്റെ (എം. നരയൻ) രചനകൾ കേരളത്തിലെ ആദിവാസി സാഹിത്യത്തിന്റെ ഒരു നാഴികക്കല്ലാണ്. വയനാട്ടിലെ ആദിവാസി സമുദായത്തിൽ പിറന്ന നരയൻ, തന്റെ കവിതകളിലൂടെയും ലേഖനങ്ങളിലൂടെയും ആദിവാസി ജീവിതത്തിന്റെ യാഥാർഥ്യങ്ങൾ മലയാള സാഹിത്യലോകത്തിന് മുന്നിൽ അവതരിപ്പിച്ചു. വനനഷ്ടം, ഭൂമി നഷ്ടപ്പെടൽ, സാംസ്കാരിക ശോഷണം, ആധുനികതയുമായുള്ള ഏറ്റുമുട്ടൽ എന്നിവ നരയന്റെ പ്രധാന വിഷയങ്ങളാണ്. നരയന്റെ ഭാഷ ആദിവാസി ഭാഷാഘടകങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു പ്രത്യേക മലയാളമാണ്.

ധനപാലന്റെ രചനകൾ ആദിവാസി ആത്മകഥാ സാഹിത്യത്തിന്റെ ശ്രദ്ധേയമായ ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. ഒരു ആദിവാസി വ്യക്തിയുടെ ജീവിതയാത്രയിലൂടെ വനത്തിൽ നിന്ന് നഗരത്തിലേക്ക്, അജ്ഞതയിൽ നിന്ന് അറിവിലേക്ക്, നിശ്ശബ്ദതയിൽ നിന്ന് ശബ്ദത്തിലേക്ക് ധനപാലൻ കേരളത്തിലെ ആദിവാസി ജീവിതത്തിന്റെ സമഗ്രചിത്രം വരച്ചുകാട്ടുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകളിൽ വ്യക്തിപരമായ അനുഭവങ്ങളും സാമൂഹിക വിമർശനവും കൂടിക്കലരുന്നു. ജാതി വിവേചനം, വിദ്യാഭ്യാസ അവസരങ്ങളുടെ അഭാവം, ഭൂമി നഷ്ടപ്പെടൽ, സാംസ്കാരിക വേരുകൾ നഷ്ടമാകുന്നതിന്റെ വേദന എന്നിവ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളുടെ കേന്ദ്ര വിഷയങ്ങളാണ്.[11]

ഈ രണ്ട് എഴുത്തുകാരുടെയും സംഭാവനകൾ ആദിവാസി സാഹിത്യത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന സവിശേഷത വ്യക്തമാക്കുന്നു: 'തങ്ങളെക്കുറിച്ച് തങ്ങൾ തന്നെ എഴുതുക' എന്ന സമീപനം. മുഖ്യധാരാ സാഹിത്യത്തിൽ ആദിവാസികളെ 'പ്രകൃതിയുടെ മക്കൾ' എന്ന കാൽപ്പനിക ബിംബത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി, ഈ ആദിവാസി എഴുത്തുകാർ അവരുടെ യഥാർഥ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ വേദനകൾ, പ്രതീക്ഷകൾ, സമരങ്ങൾ, സ്വപ്നങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ഇത് ആദിവാസി സാഹിത്യത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയ മാനമാണ്.

മുഖ്യധാരാ മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ ആദിവാസി പ്രതിനിധാനം

മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ആദിവാസി കഥാപാത്രങ്ങളും ജീവിതങ്ങളും വളരെ പരിമിതമായ സ്ഥാനമാണ് നേടിയിട്ടുള്ളത്. ആധുനിക മലയാള നോവലിന്റെ ഉദയം മുതൽ, ആദിവാസികൾ പ്രധാനമായും 'മറ്റുള്ളവർ' (the Other) ആയാണ് ചിത്രീകരിക്കപ്പെട്ടത്. ജി. അരുണിമ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നതുപോലെ, കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹിക ചരിത്രരചനയിൽ കീഴാള സമൂഹങ്ങളുടെ ശബ്ദങ്ങൾ പലപ്പോഴും മുഖ്യധാരാ ആഖ്യാനങ്ങളിൽ മുക്കിക്കളയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.[12]

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യ പകുതിയിലെ മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ ആദിവാസികൾ പ്രധാനമായും രണ്ട് രീതിയിലാണ് ചിത്രീകരിക്കപ്പെട്ടത്: ഒന്ന്, 'ഉത്കൃഷ്ട കാട്ടാളൻ' (Noble Savage) എന്ന കാൽപ്പനിക ബിംബത്തിൽ; രണ്ട്, 'അപരിഷ്കൃത'രും 'അജ്ഞ'രുമായ ജനവിഭാഗമെന്ന കൊളോണിയൽ ദൃഷ്ടിയിൽ. എസ്.കെ. പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ യാത്രാവിവരണങ്ങളിൽ ആദിവാസി ജീവിതത്തിന്റെ വിവരണങ്ങൾ കാണാമെങ്കിലും, അവ പലപ്പോഴും ഒരു 'ബഹിർഭാഗ' നോട്ടമാണ്. ആദിവാസികളുടെ സ്വന്തം ശബ്ദം ഈ രചനകളിൽ അഭാവമാണ്.

1960-കളിലും 1970-കളിലും ഇടതുപക്ഷ സാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ശക്തിപ്പെട്ടതോടെ, ആദിവാസികൾ 'ചൂഷിതരായ ജനവിഭാഗം' എന്ന നിലയിൽ സാഹിത്യത്തിൽ കൂടുതൽ ദൃശ്യമായി. എന്നാൽ ഈ ചിത്രീകരണത്തിലും പ്രശ്നങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ആദിവാസികൾ 'രക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടവർ' ആയി അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടു; അവരുടെ സ്വന്തം ശേഷി (agency) അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടില്ല. 1990-കൾ മുതൽ ദലിത്-ആദിവാസി സാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ഉദയത്തോടെ ഈ സ്ഥിതിക്ക് മാറ്റം വന്നുതുടങ്ങി.

സമകാലിക മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ ആദിവാസി പ്രതിനിധാനത്തിൽ ഗുണപരമായ മാറ്റങ്ങൾ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചില മുഖ്യധാരാ എഴുത്തുകാർ ആദിവാസി ജീവിതങ്ങളെ കൂടുതൽ സൂക്ഷ്മതയോടെയും ആദരവോടെയും ചിത്രീകരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട മാറ്റം, ആദിവാസി എഴുത്തുകാർ തങ്ങളുടെ സ്വന്തം കഥകൾ എഴുതാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നതാണ്. ഇത് മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ ജനാധിപത്യവൽക്കരണത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന ഘട്ടമാണ്.[13]

ആദിവാസി ഭാഷാ സംരക്ഷണവും സാഹിത്യവും

കേരളത്തിലെ ആദിവാസി സമുദായങ്ങൾ സംസാരിക്കുന്ന ഭാഷകൾ ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും ഭീഷണി നേരിടുന്ന ഭാഷാ വിഭാഗങ്ങളിൽ പെടുന്നു. യുനെസ്കോയുടെ ഭീഷണിയിലുള്ള ഭാഷകളുടെ പട്ടികയിൽ കേരളത്തിലെ ചില ആദിവാസി ഭാഷകൾ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ചോലനായ്ക്കർ, കാട്ടുനായ്ക്കർ, കുറുമ്പർ തുടങ്ങിയ ചെറിയ സമുദായങ്ങളുടെ ഭാഷകൾ അതിവേഗം അപ്രത്യക്ഷമാകുന്ന ഭീഷണി നേരിടുന്നു.[14]

ഭാഷാ നഷ്ടവും സാഹിത്യ നഷ്ടവും അഭേദ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു ഭാഷ നഷ്ടമാകുമ്പോൾ, ആ ഭാഷയിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സാഹിത്യ പാരമ്പര്യം, അറിവ്, ലോകവീക്ഷണം, ചരിത്രം എന്നിവയും നഷ്ടമാകുന്നു. ആദിവാസി ഭാഷകളിൽ ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സസ്യശാസ്ത്ര അറിവ്, ഔഷധ വിജ്ഞാനം, പാരിസ്ഥിതിക അറിവ് എന്നിവ ഈ ഭാഷകളോടൊപ്പം ഇല്ലാതാകുകയാണ്. ഇത് ജൈവ-സാംസ്കാരിക വൈവിധ്യത്തിന്റെ നഷ്ടമാണ്.

ആദിവാസി ഭാഷാ സംരക്ഷണത്തിനായി ചില ശ്രദ്ധേയമായ ശ്രമങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ട്. ഗോത്രഭാഷാ നിഘണ്ടുക്കളുടെ നിർമ്മാണം, ആദിവാസി ഭാഷകളിലെ വാമൊഴി സാഹിത്യത്തിന്റെ ശ്രവ്യ-ദൃശ്യ രേഖപ്പെടുത്തൽ, ഗോത്ര ഭാഷാ പഠന കേന്ദ്രങ്ങളുടെ സ്ഥാപനം എന്നിവ ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. കേരള സർവകലാശാലയുടെയും കാലിക്കറ്റ് സർവകലാശാലയുടെയും ഫോക്‌ലോർ, ഗോത്ര പഠന വിഭാഗങ്ങൾ ഈ മേഖലയിൽ ഗണ്യമായ സംഭാവനകൾ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ ശ്രമങ്ങൾ ഇനിയും കൂടുതൽ വ്യാപകവും ചിട്ടയായതും ആവേണ്ടതുണ്ട്.

ആദിവാസി ഭാഷാ സംരക്ഷണത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന ഘടകം ഈ ഭാഷകളിൽ സാഹിത്യം സൃഷ്ടിക്കുക എന്നതാണ്. ഒരു ഭാഷയ്ക്ക് സാഹിത്യമുണ്ടാകുമ്പോൾ, ആ ഭാഷ കൂടുതൽ മൂല്യവത്തായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. ഇത് ഭാഷാ സമൂഹത്തിന്റെ ആത്മവിശ്വാസം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ഭാഷയുടെ നിലനിൽപ്പ് ഉറപ്പാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ അർഥത്തിൽ, ആദിവാസി സാഹിത്യ സൃഷ്ടിയും ഭാഷാ സംരക്ഷണവും പരസ്പര പൂരകമാണ്.

ഉപസംഹാരം

കേരളത്തിലെ ആദിവാസി സാഹിത്യം ഇന്ന് ഒരു നിർണായക ഘട്ടത്തിലാണ്. ചരിത്രപരമായ അവഗണനയ്ക്കും അരികുവൽക്കരണത്തിനും ശേഷം, ആദിവാസി ശബ്ദങ്ങൾ ക്രമേണ മലയാള സാഹിത്യ മണ്ഡലത്തിൽ ഇടം നേടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നരയൻ, ധനപാലൻ തുടങ്ങിയ എഴുത്തുകാരുടെ സംഭാവനകൾ ഈ ശബ്ദത്തിന്റെ ശക്തിയും സൗന്ദര്യവും തെളിയിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഈ മേഖലയിൽ ഇനിയും വലിയ വെല്ലുവിളികൾ ബാക്കിയുണ്ട്. ആദിവാസി ഭാഷകളുടെ സംരക്ഷണം, വാമൊഴി സാഹിത്യത്തിന്റെ ചിട്ടയായ രേഖപ്പെടുത്തൽ, ആദിവാസി എഴുത്തുകാർക്ക് പ്രസിദ്ധീകരണ അവസരങ്ങൾ ഒരുക്കൽ, ആദിവാസി സാഹിത്യത്തിന് അക്കാദമിക അംഗീകാരം ഉറപ്പാക്കൽ എന്നിവ ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു.

ആദിവാസി സാഹിത്യം വെറും സാഹിത്യ പ്രശ്നമല്ല, അത് ഒരു സാമൂഹിക-രാഷ്ട്രീയ പ്രശ്നം കൂടിയാണ്. ആദിവാസികളുടെ ഭൂമി, വനം, ഭാഷ, സംസ്കാരം എന്നിവയുടെ സംരക്ഷണവുമായി അത് ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആദിവാസി സാഹിത്യം ശക്തമാകുക എന്നാൽ ആദിവാസി ശബ്ദം ശക്തമാകുക എന്നാണ്, ആദിവാസി ശബ്ദം ശക്തമാകുക എന്നാൽ ജനാധിപത്യം ശക്തമാകുക എന്നാണ്. ഈ ധാരണ കേരളത്തിന്റെ സാഹിത്യ-സാംസ്കാരിക മണ്ഡലത്തിൽ ഇനിയും കൂടുതൽ വേരൂന്നേണ്ടതുണ്ട്.

അവലംബങ്ങൾ

1. Census of India. *Scheduled Tribes: Kerala*. Office of the Registrar General and Census Commissioner, Government of India, 2011.
2. Satyanarayana, K., and Susie Tharu, eds. *No Alphabet in Sight: New Dalit Writing from South India*. New Delhi: Penguin Books, 2011.
3. Jeffrey, Robin. *Politics, Women and Well-Being: How Kerala Became a "Model"*. London: Macmillan, 1992.
4. Mathur, P. R. G. *Tribal Situation in Kerala*. Trivandrum: Kerala Historical Society, 1977.

5. Mohan, Sanal. *Modernity of Slavery: Struggles Against Caste Inequality in Colonial Kerala*. New Delhi: Oxford University Press, 2015.
6. Bijoy, C. R., and K. Ravi Raman. “Muthanga: The Real Story — Adivasi Movement to Recover Land.” *Economic and Political Weekly* 38, no. 20 (2003): 1975–1982.
7. Raghavan, M. D. *Folk Plays and Dances of Kerala*. Trichur: Rama Varma Archaeological Society, 1947.
8. Krishna Iyer, L. A. *Social History of Kerala*. Vol. 1. Madras: Book Centre Publications, 1968.
9. Xaxa, Virginius. “Tribes as Indigenous People of India.” *Economic and Political Weekly* 34, no. 51 (1999): 3589–3595.
10. Devy, G. N., ed. *Painted Words: An Anthology of Tribal Literature*. New Delhi: Penguin Books, 2002.
11. Satyanarayana, K., and Susie Tharu, eds. *No Alphabet in Sight: New Dalit Writing from South India*. New Delhi: Penguin Books, 2011.
12. Arunima, G. *There Comes Papa: Colonialism and the Transformation of Matriliny in Kerala, Malabar c. 1850–1940*. Hyderabad: Orient Longman, 2003.
13. Kumar, Udaya. “Self, Body, and Inner Sense: Some Reflections on Sree Narayana Guru and Kumaran Asan.” *Studies in History* 13, no. 2 (1997): 247–270.
14. UNESCO Ad Hoc Expert Group on Endangered Languages. “Language Vitality and Endangerment.” Document submitted to the International Expert Meeting on UNESCO Programme Safeguarding of Endangered Languages, Paris, March 2003.